

[Bernhard Baunsgaard]

ret udmærket, og jeg forstår på det hele, at den dommer af de fire, der tilrettelægger arbejdet i Randers, får et særligt honorar for det. Hvordan kan det egentlig lade sig gøre, eftersom folketinget klart udtalte, da vi sidst havde denne sag oppe, at man ikke ønskede, der skulle en særlig beskikkelse eller et særligt honorar til? Det ville egentlig være rart at vide, hvordan den minister, der fremfor nogen anden skulle være interesseret i, at vi strengt overholder lovene, er kommet til at gennemføre noget sådant.

Hvad angår spørgsmålet om lukkede døre, må vi naturligvis principielt være enige med ministeren i, at dørene skal være åbne, så vidt det overhovedet er muligt, men jeg vil dog bede om, at man også overvejer dette spørgsmål endnu en gang i retsudvalget. Vi har jo taget menneskelige hensyn i visse ægteskabssager. Det er et spørgsmål, om der ikke også bør tages visse forretningshensyn i disse sager. Men når jeg har sagt det, vil jeg gerne understrege, at det for mig er hovedsagen, at vi fastholder de åbne døre.

Så vil jeg spørge, om man ikke også skal se på problemet, hvor en økonomisk sag kan begynde. Det har hidtil været sådan, at hvor det drejede sig om beløb, der er under 10.000 kr., var det underretten og altså for fremtiden byretten. Det er sat op til 30.000 kr., men er 30.000 kr. et rimeligt beløb i dag? Burde det ikke forhøjes til 50.000 kr.?

Med disse bemærkninger, som jeg håber man vil tage hensyn til, skal jeg sige, at jeg glæder mig til at være med til at modernisere retsplejeloven med hensyn til borgerlige sager.

Inge Krogh (KrF):

Som allerede nævnt flere gange er dette et meget omfattende lovforslag, og det vil kræve en del arbejde i udvalget, hvad kristeligt folkeparti selvfølgelig gerne deltager i.

Vi kan med tilfredshed se, at der er forsøg på en forenkling, f. eks. at en sag, der skal behandles ved landsretten, forberedes dér i stedet for som tidligere ved byretten, ligesom det må være en fordel, at der kan holdes forberedende møder og forberedelserne kan ske skriftligt eller mundtligt ved begge retter, efter hvad man synes der er mest formålstjenligt.

Kristeligt folkeparti må dog rette en indvending mod den foreslåede forandring af § 260, hvorefter samlivsforhold sidestilles med ægteskab, sådan at en person, der har fælles husstand med en part, kan møde i retten, noget, som tidligere har været forbeholdt ægtefæller og nære slægtninge eller faste tjenesteforhold. Det er uhyre svært at definere, hvad et samlivsforhold er. Hvad vil justitsministeren kræve for at få det anerkendt som samlivsforhold? Der står ganske vist »husstand« i lovforslaget, men i bemærkningerne er det forklaret med »samliv«.

I øvrigt må jeg sige, at jeg har indtryk af, at sproget og udformingen er mere klar og let forståelig, end retsplejelovforslag i hvert fald plejer at være.

Alfred Hansen (DR):

Indledningsvis skal jeg give tilslutning til hovedsigtet i lovforslaget; det virker fornuftigt. Der er tale om en rationalisering, en tiltrængt forenkling. Det kan også virke tiltalende, at man for mange sagers vedkommende starter direkte i landsretten. Det er en kendsgerning, at det i øjeblikket virker alt for tungt: ofte går der jo mellem 1 år og 1½ år, før en sag kan blive afsluttet i landsretten, og det må man sige er en ret så dårlig service at byde folk. Der kan være tale om f. eks. en funktionærsag, hvor det kan være svært at vente op til 1½ år, inden man får en endelig afklaring af et eventuelt erstatningsspørgsmål, og det samme gælder sager, som vedrører ulykkestilfælde. På en mængde områder vil der være behov for at få rationaliseret.

Vi ved af gode grunde ikke, om det bliver ret meget bedre, selv om man vedtager dette forslag nogenlunde uændret, men det må da være værd at forsøge, og forhåbentlig kan det fungere efter de retningslinjer, der her er stillet op fra ministerens side.

Problemet er også at afstikke en grænse for det betimelige i at rationalisere, hvad vi jo alle kan være tilhængere af; det må i en sådan situation være vigtigt, at det ikke går ud over retssikkerheden for den enkelte, at man ikke bliver for skodesløs med hensyn til en grundig behandling af disse sager.

Man kunne nok have i hvert fald én betænkelighed ved forslagets enkelte afsnit, og det er ved forslaget om, at man i stedet for